

ve m e b e r meddelte Ministeriet Approbation paa Kommissionens Indstilling om de endnu tilbagestaaende Punkter derhen, at Underkjørslen paa Forskaden opgaves, at der i Underkjørslen mod Hotel du Nord anbragtes 3 Indgange, at der indrettedes en Underkjørsel i Tordenskjoldsgade for Kongelogen og tilbuds for Publikum, at Loger paa Gulvet fravalbtes og ligeledes Planen med numererede Pladser foran Balkonlogerne". Jeg tror, at man i den Henseende har tilstrækkelig Veiledning i, hvad der er sagt i Anmærkningerne, for at retfærdiggjøre de Udtryk, som her i Betænkningen ere brugte. Forøvrigt maa jeg ogsaa tilføje, at det naturligtvis ikke var Udvalget eller dets Flertal ubekjendt, at disse 20,000 Rd. til Underkjørsler ikke kom til Udbetaling, og derfor hebder det ogsaa kun: „ere anslaaede til at medføre en Overstridelse" med et saa stort Belsøb. — Det høitærede Medlem hentydede endelig til Forhandlingerne her ifjor og mente at kunne støtte sig paa Uttringer, der her vare faldne. Jeg skal aldeles ikke følge det høitærede Medlem i Underjøgelsen af disse Uttringer, men jeg er fuldstændig overbevist om, at man her i Thinget har faaet en Opfattelse af Karakteren af disse Forhandlinger, der er aldeles modsat den, som det høitærede Medlem nu søgte at gjøre gjældende. Jeg skal derfor ikke dvæle derved, men kun udtale, at der den Gang var givet den daværende høitærede Minister rigelig Anledning til at gjøre Thinget de Meddelelser, som vi nu beklage at have maattet savne. Det høitærede Medlem gjorde endelig en Betragtning gjældende af Reservecfondens Stilling, som jeg naturligtvis ikke kan give ham Medhold i. Jeg tror, at, hvorledes man nu end betragter det Forslag til en Theaterordningslov, som i 1868 fremkom, saa har denne Reservecfond, eller hvad man nu vil kalde den, og dens Historie alligevel udviklet en saadan — om jeg maa bruge det Udtryk — Tradition, at man efter min Formening er fuldstændig berettiget til at have den udtalte Opfattelse af Administrationens Nødvendighed overfor dette Spørgsmaal; thi de Herrer maa erindre, at allerede første Gang, da der var Tale om at danne en Reservecfond — det mislykkede Forsøg i 1858 — blev der udtalt fra Ministeriets Side, at over denne Reservecfond havde Administrationen ikke fuld Raadighed, og at denne Bestemmelse har fulgt Spørgsmaalet gennem alle de senere Aar, ganske bortset fra Ordlyden af Theaterkommissionens Betænkning og det forelagte Lovforslag. Jeg tror derfor, at det er rigtigt, naar vi her i alle disse Aar i god Tro have opfattet Sagen saaledes, at der ikke kunde være Tale om en saadan Anvendelse af Reservecfonden, som nu er gjort. — Det cærede Medlem beraabte sig paa det Program for Theatertegningerne og Overslagene, som i sin Tid var givet, og mente, at naar det havde staaet

til Rigsdagens Raadighed at efterse dette, maatte man ogsaa have været tilfreds dermed. Det cærede Medlem maa erindre, at i et Program kan kun findes Bestemmelser om de Ting, som skulle udføres, men at det ikke staar i vor Magt at sige, hvilke Ting, der skal udføres til Theatret foruden dem, som ere opstillede i Loven. Vilde man stille denne Fordring til Rigsdagen eller nogen Privatmand, vilde man gjøre en umulig Fordring. Vi have derfor kun at holde os til Lovens Bestemmelser, som ere bleve til her; dem kunne vi begribe, og dem kunne vi overse, og paa dette Standpunkt maa vi holde os. — Det høitærede Medlem gjorde endvidere gjældende, at han med samme Ret kunde vente en Efterbevilling af denne Post, som en tidligere Indenrigsminister havde faaet den paa en lignende, og som nu Udenrigsministeren har faaet den i Anledning af Reisen til Kina; men jeg tror, at det cærede Medlem i saa Henseende tager feil. Der er ved begge de andre Tilfælde Tale om Efterbevillinger af Udgifter, der ere afholdte under Omstændigheder, som man har erkjendt for at være overordentlige, medens den her foreliggende Sag fremtræder i en ganske anden Form og i en Belysning, som ikke taler til Fordel for den Minister, der har ment at kunne anvende denne Fremgangsmaade overfor Rigsdagen. Det skal gjøre mig personlig meget ondt, om det høitærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds vilde søle sig personlig krænkert ved den Form, hvori Udvalgets Betænkning foreligger. Det har ikke været tilfjaget fra min Side, og jeg kan sige til, at jeg — og det haaber jeg, at det cærede Medlem ikke vil være nogen Tvivl om — har den største personlige Agtelse for det cærede Medlem, og at det ikke er Hensyn af den Art, som det cærede Medlem formodede, der har kunnet gjøre sig gjældende fra vor Side ved denne Leilighed. Jeg vil tillige, efter den Anledning, som det cærede Medlem har givet, sige, at jeg agter og ikke skal glemme alt det store politiske Arbejde, som han har udført, selv om det ikke har gaaet i en Retning, som jeg og mine Venner have kunnet billige; det har jo væsentlig bidraget til at udvikle vort politiske Liv til det Standpunkt, hvorpaa vi nu staa. Jeg vil imidlertid ikke kunne sige Noget til Undskyldning for den Fremgangsmaade, som det høitærede Medlem har brugt i denne Sag, men jeg kunde vel sige Noget til Forklaring deraf. Og Forklaringen er da den, at det cærede Medlem var Medlem af, ja en af de væsentligste Støtter for en Regjering, der tiltvang sig en i alt Fald midlertidig Tilværelse i aaben Konflikt med denne Forsamling. Naar Tilstanden var saaledes, siger jeg, at den logiske Konsekvens deraf maatte føre til, at Ministeren maatte komme til at indtage en Stilling, hvorved han brugte den Fremgangsmaade, som her er anvendt. Den Situation, hvori vi den Gang vare, maatte med logisk Kon-